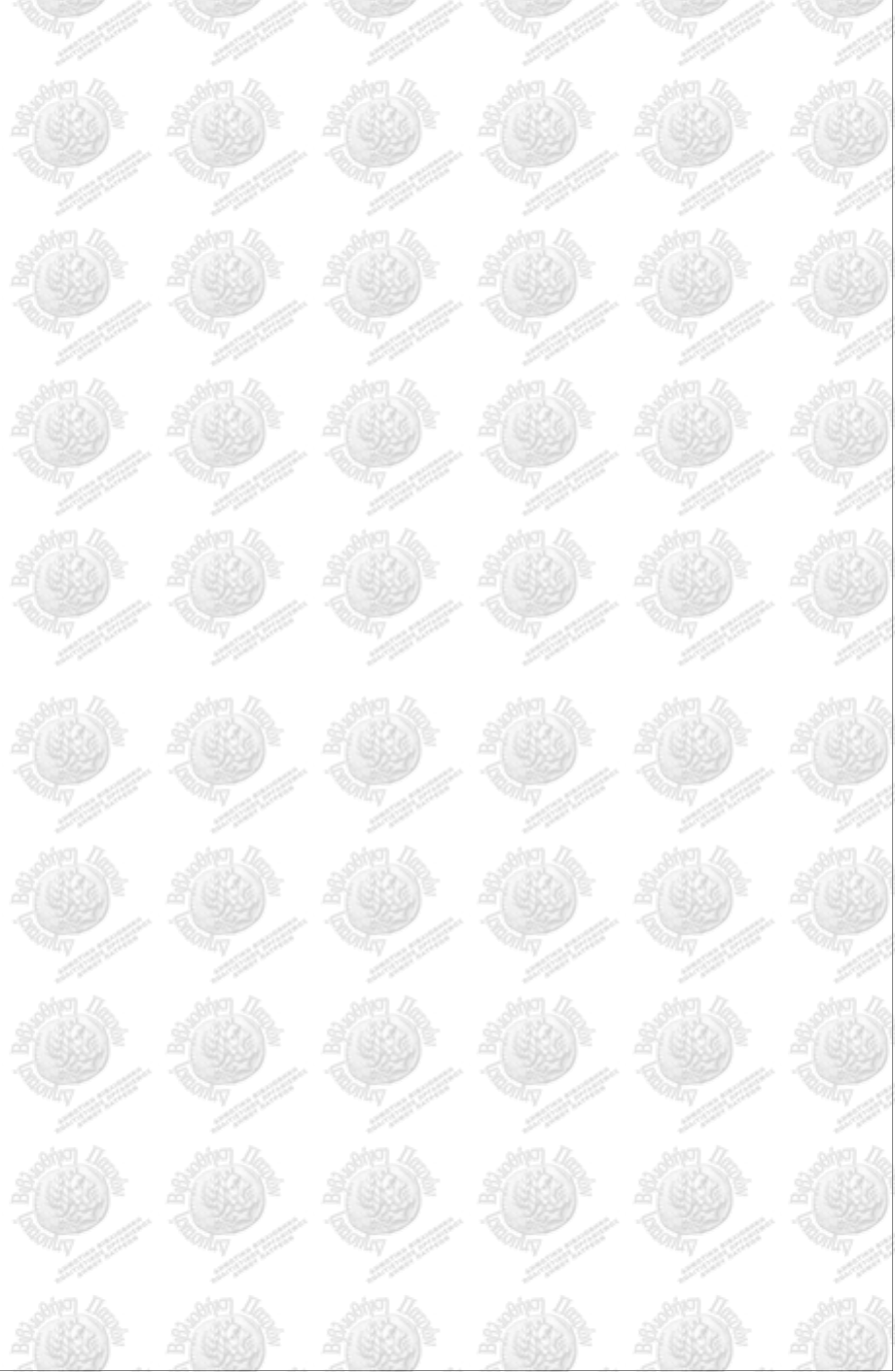
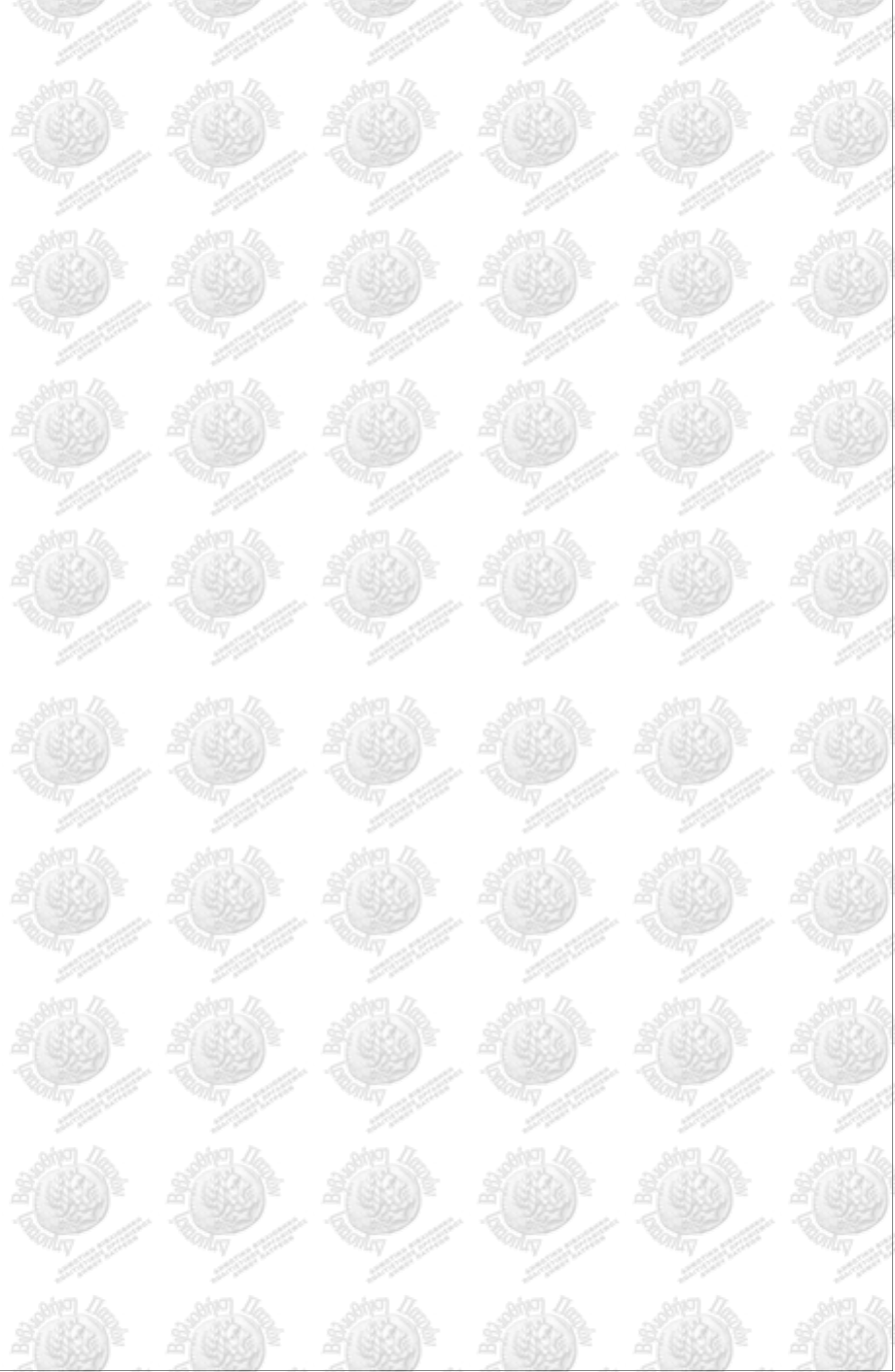

Ἡ κριτικὴ
ἐγκωμιάζει τὸ ποιητικὸ
ἔργο τοῦ
Γιάννη Ἀνδρικόπουλου

ΕΡΕΥ
ΠΑΝΗΣ ΓΑΛΑΝΟΣ (ΠΑΝΙΤΣΑΣ)
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ - ΔΙΚΗΤΟΡΟΣ
ΠΑΤΡΑ - 1985

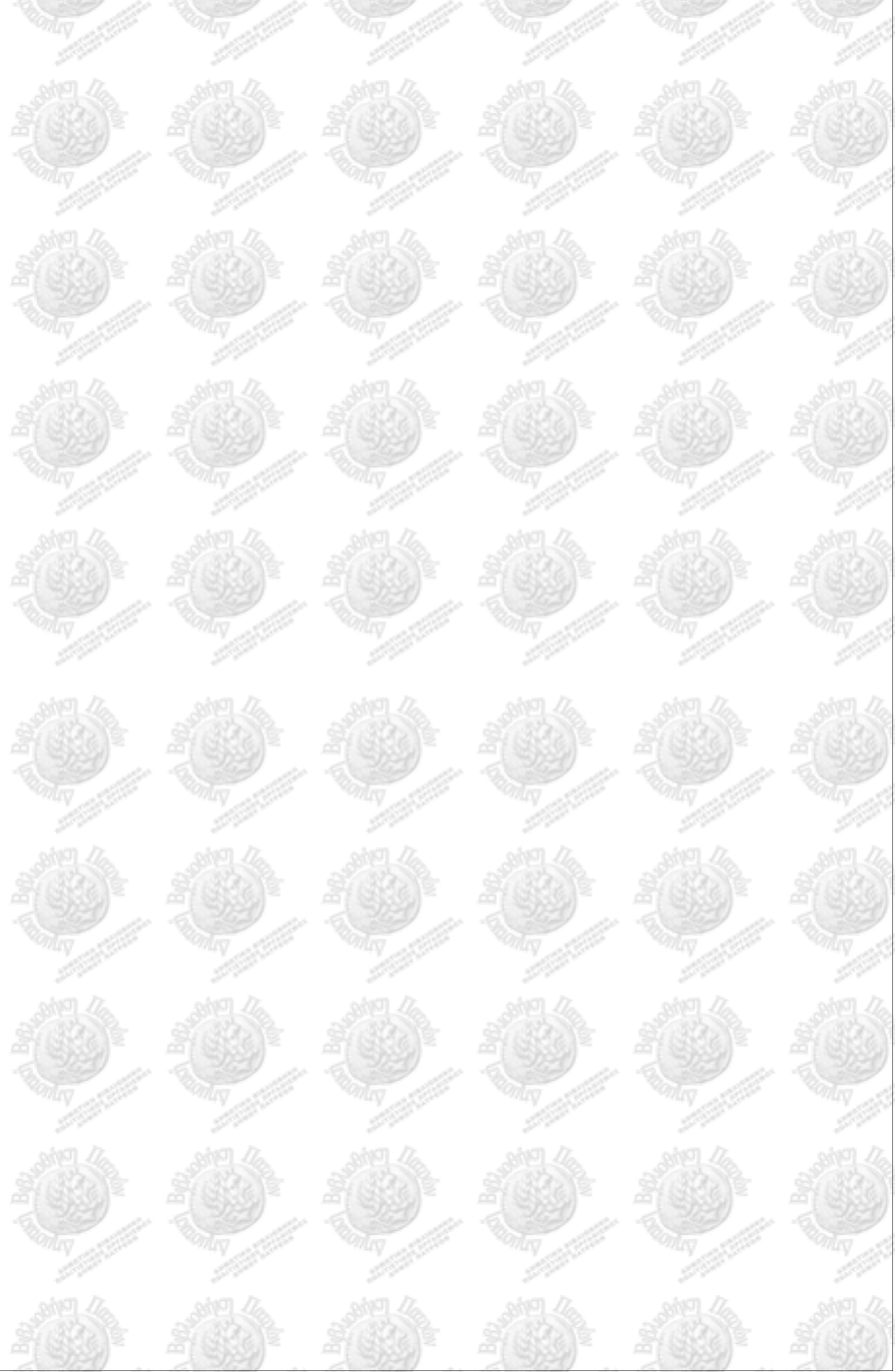
Ἡ κριτικὴ ἐγκωμιάζει
τὸ ποιητικὸ ἔργο

τοῦ

Γιάννη Ἀνδρικόπουλου

Αθήν.

166082

Τὰ δύο πρόσφατὰ ποιητικὰ βιβλία
τοῦ ΓΙΑΝΝΗ ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

«ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ»

καὶ

«ΩΔΗ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ»

ὅπως τὰ κρίνουν καὶ τὰ ἀναλύουν
γνωστές - ἐγκυρες πνευματικὲς
προσωπικότητες

πηγαίου λυρισμού, πού διαποτίζει τις εικόνες του. Παράδειγμα δυό έποσπάσματα από την «Ψδή στή Σελήνη»:

«Χωρίς χαλινάρια ό 'Αντάρτης
Νούσ
άνέβασε τόν 'Ανθρωπο στό θεϊ-
κό τέθριππο
καί μέ δισταλμένες εις κόρες
τών ματιών του,
τόν περιφέρει στό διαστημικό
χάος,
κάτω από τούς πέλλους τού θεα-
ματικού ύμέναιου
τής ποιητικής φαντασίας τού
Χθές
μέ τήν ψυχρή πραγματικότητα
τού Σήμερα.

'Αντάρτης αδάμαστος ό ανθρώ-
πινος Λογισμός,
περιπλανώμενος στις δλόφοτες
άλλες
τής άγίας παραφροσύνης και
τής θεϊκής τόλμης,
γεύεται τήν έκσταση μιάς πα-
ράτολμης μέθης,
έτσι όπως έφρασε — τεντωμέ-
νος στ' ακρόνυχά του —
νά ψαίη τό νεκρό σου μάγουλο
άψυχη, 'Οδάλισκη τ' Ούρανού,
Σελήνη!»

Τό ότι στήν ελληνική ποιητική περιοχή συναντούμε τόσο έντονα σκιρτήματα μπροστά σέ γεγονότα καθολικής σημασίας, πού γίνονται κατανοητά σ' όλο τό πλάτος τους είναι παρήγορο. Γιατί όλοι έχομε

πταλαιπωρηθή, πάρα πολύ, από τήν συνεχή προβολή άτομικών περιπτώσεων, πού στις περισσότερες συλλογές δέν μεταλλάθονται σέ τέχνη, και κατά συνέπεια δέν δικαιολογούνται ποιητικά. 'Ο κ. Ανδρικόπουλος, δείχνει νά κατευθίνεται σέ διαφορετικούς δρόμους και κόσμους, όπου ό δημιουργός είναι ύποχρεωμένος νά βγή από τόν έαυτό του. Δείχνει, άκόμη, ότι μπορεί νά συλλάβη τή γενικότερη ψυχολογία και νά τήν άξιοποιήση καλλιτεχνικά, όπως διαπιστώνουμε στή συλλογή του:

«Χρόνια και καιρούς προκατά-
κλυσιμαία Σελήνη,
δάμαξες τή δήρα τής φαντασί-
ας μέ μορφές και σχήματα ά-
πόκοσμα,
άπ' τό χρυσό πανέρι των μα-
γευτικών φαντασιώσεων.
Τώρα χορταίνεις και τήν πείνα
τού Νού,
πού άκόρεστα αναζητάει νέες
φωνές
στήν τρομακτική σιωπή τής έ-
ρμηιάς σου...».

Φυσικά, δέν μπορούμε νά ίσχυρισθούμε, πώς ή «Ψδή στή Σελήνη», άποτελεί σταθμό στήν σημερινή μας ποίηση. Άποτελεί όμως ένα σημαντικό βήμα διεύρυνσης των οριζόντων της και έκμεταλλεύσεως τωρινών πανανθρώπινων θεμάτων. Και έλπίζουμε νά μη είναι τό μοναδικό, από τούς ποιητές τής νεωτέρας γενεάς.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΡΤΕΜΑΚΗΣ

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ Κ. ΓΙΩΤΑΣ ΠΑΠΑΓΓΕΛΟΥΤΣΟΥ

(ΓΙΑ ΤΗΝ «ΩΔΗ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ»)

Τὸ πρόβλημα τῆς ἀπομάκρυνσης ἀπὸ τὰ ἔθρια μᾶς ἀρχικῆς ρομαντικῆς συνείδησης ποῦ μᾶς ἔδινε ὡς τώρα τὸ φεγγάρι μ' ἓνα πλῆθος λυρικές ἐκμυστηριεύσεις, ἔδωσε στὸν κ. Γιάννη Ἀνδρικόπουλο τὴν εὐκαιρία μᾶς νέας ποιητικῆς ἀποκάλυψης.

Κλαίει γιὰ κείνο ποῦ χάθηκε κ' ἔγινε ἀναζήτηση ἀναμνήσεων καὶ φαντασιώσεων. Ἀλλὰ καὶ πάνω σ' αὐτὸ δίνει ἄλλη ποιητικὴ στροφῆ. Παρουσιάζει ἓνα σεληνιαζὼ φέγγος ψυχρὸ καὶ φειδωλό. Τὸ οὐσιαστικὸ ὅμως περιεχόμενον τοῦ στίχου εἶναι πάλιν ὄνειρικό. Ἔχει στοιχεῖα καὶ σύμβολα μᾶς ἀγνωστούς ἀναζητήσεως, ποῦ ὁ ἀντίλαλός τῆς μοιάζει μὲ σταυρὸ σὲ στήθος. Ἔχει χρῶμα ὅμως καὶ τόνο, ποῦ ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὴν πιὸ βαθύτερη ποιητικὴ ἀντίληψη. Κι' ἂν φεύγῃ ἀπὸ τὸ ἓνα ὄνειρο ὃ ποιητῆς, πάει στὸ ἄλλο... μὲ κατεύθυνση καὶ στροφῆ πρὸς μὰ νέα πραγματικότητα.

Ἐγκαταλείπει τὴ γλωσσὴ ρομαντικὴ ὄψη τοῦ φεγγαριοῦ μὲ τὴν πυκνότητα ἐνὸς λυρισμοῦ μετουσιωμένου σὲ μπαλλάντα. Καὶ ὁ Γιάννης Ἀνδρικόπουλος παρουσιάζεται ἐδῶ φιλοσοφημένος καὶ ἐνσωματωμένος μέσα σὲ μὰ πρωτότυπη ἰδεολογικὴ καὶ ποιητικὴ συνείδηση. Ἀποκτᾷ τὴν εὐαισθησία αὐτὴ μὲ ἐλευθερία, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ ἔδαφος τῆς ὑποβλητικῆς μουσικότητας. Παρουσιάζει, μορῶ νὰ πῶ, κάτι ἐκλεπτυσμένο καὶ κάτι καθαφικό.

Ἔχει τὸ αἶσθημα τῶν λέξεων, ποῦ κατορθώνει νὰ τὸ ἐνορχη-

στρώνῃ μουσικά πάνω σὲ σύγχρονα καὶ ἀρχαῖζοντα στοιχεῖα. Ἀκούτε :

«Μὲ ἀπατηλὲς φάσεις, μὲ δά-
(νειο φῶς,
μὲ μουσικὴ πένθιμων ἐμβατη-
ρίων
Σελήνη -- ἔκσταση τῆς πρώ-
(τῆς μας νιότης,
συνοδεύεις πομπικά τὴν ἐκφο-
(ρὰ τῶν ὄνειρων».

Σ' ἄλλον πάλιν στίχο ἔρχεται χαρακτηριστικὰ νὰ τὸν συνοδέψῃ ἢ αἰσθητικὴ καὶ νὰ σὲ συναρπάσῃ κάποιο τραγικὸ αἶσθημα μόνησης. Καὶ νὰ πῶς:

«Πικραμένο μετέωρο ποῦ δια-
(περνᾷς τὸ κενό,
παραμένεις ἢ πρόκοσμη, κρυφῆ
(παρηγοριὰ
τῶν ἀπόκοσμον κ' ἄγνωρων
(ψυχικῶν ἀκροβατισμῶν
πασπαλίζοντας μὲ χρυσόσκονη
τοὺς ὀλόλευκους παιδικούς δια-
(λογισμούς».

Ἐδῶ ἡ σκέψη τοῦ ποιητῆ πηγάζει ἀπὸ μὰ ἀνάγκη συγκνησιακῶν ἀλληλουχιῶν, ποῦ χαλκεύουν δεσμὰ καινούργια. Στὴν ποιητικὴ αὐτὴ συλλογὴ εἶναι φυλακισμένο τὸ ταλέντο τοῦ Γιάννη Ἀνδρικόπουλου σὲ δογματικὰ πλαίσια, ποῦ ἔρχονται ἀπὸ προκαθορισμένα σχήματα. Ἡ ἐκφραστικὴ ὅμως αὐτὴ ἀνάγκη θγαίνει ἀπὸ μὰ ζεστὴ ποιητικὴ εἰλικρίνεια!

ΕΤΑ

«ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ» ΚΑΙ «ΩΔΗ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ»

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΦΟΙΒΟΥ ΔΕΛΦΗ

‘Ο «Υμνος στὴ Θάλασσα» μὲ πλημμύρισε μὲ φῶς καὶ γαλάζιο, ὄνθισε γλάρους στὸ πέταγμα καὶ τὰ κύματα. Εἶναι ἕνας παθητικὸς ὕμνος στὴ θάλασσα μοναδικός, παρὰ τὸ μήνυμα ποῦ φέρνει. Μοῦ ἔδωσε τὴ γεύση καὶ τὴν ἀφή της:

«Ἡ ἀφή τῆς θάλασσας γλυκός,
(ἀσίγαστος ἡδονισμός).

Ἡ θάλασσα κι’ οἱ γλάροι κι’ ἡ ἔρημιά. Εἶναι ὀλαδοσμένα μ’ ἕνα ἔλκυστικὸ τρόπο ποῦ υπογραμμίζει τὴν ποιητικὴ δύναμη καὶ τὴ φαντασία τοῦ ποιητῆ. Ἐκεῖνος κι’ ἡ θάλασσα. Ἰχνηλατεῖ τὸ ἀκατανίκητο πρόσωπό της. Μορφὴ πολύτροπη, ἄσπαστη, ἀμετακίνητη, μερφὴ ἀναλλοίωτη στὴν αἰωνιότητά της. Ὁ Γιάννης Ἀνδρικόπουλος ἔντυσε μὲ μιὰ ὄνειρική ἀτμόσφαιρα τ’ ὄραμά του. Ποίηση, οἰστορηλατημένη, θελκτικὴ, ποῦ φτερόνεται μ’ ἀρρενωποὺς στίχους στὴ 16ῃ σελίδα, ὅπου ἡ θάλασσα μᾶς δείχνει τ’ ἄλλο της πρόσωπο μὲ τὴν ὥραία καὶ παροστατικὴ εἰκόνα:

«Ἀνασαίνει βαρειά μέσα στὸν
(ἄγριο παιδεμό της).

Κι’ ὁ Ὑμνος θὰ κλείσῃ μὲ
τὸ ὑπέροχο δοξαστικόν:

«Μὰ ἐσὺ θάλασσα φίλη, θά-
(λασσα ἐρωμένη,
θάλασσα τροφὸς ἀειπάρθετος
(κι’ ἀστείρευτος).

Ἐδῶ νοιώθεις ἐξαγνισμένους
μονάχα μέσ’ στὸ ναὸ της καὶ γεύ-
σασα τὴν ὑπεροχὴ τῆς αἰωνιότη-
τάς της:

«Θάλασσα μάνα, θάλασσα ἀ-
(δελφί),
θάλασσα φίλη, θάλασσα ἐρω-
(μένη)!»

Δὲν ξέρω ἂν κανένας ἄλλος ἔ-
χει ὑμνήσει καὶ τραγουδήσει τόσο
ὄμορφα τὴ θάλασσα.

★

Ἐρχόμαστε στὴν «Ὠδὴ στὴ
Σελήνη». Ἐπίσης ὠραία ποιητι-
κὴ σύνθεση ποῦ δὲν ξέρεις ἂν
ἔγινε νὰ ὑμνήσῃ ἢ νὰ σαρκώσῃ
τὸ ἀνθρώπινο κατόρθωμα. Κι’ ἐ-
δῶ ὁ ἄνθρωπος κι’ ἡ ἔρημιά. Οἱ
εἰκόνας του κι’ ἐδῶ ὠραίοτα-
τες κι’ οἱ χαρρακτηρισμοὶ τοῦ
πολὺ εὐστοχοῦ.

«Προαιώνια, πρόκοσμη, νύμφη
(μετέωρη,
ἄβρυχη, ἀνέκφραστη, ἀσυναί-
(σθητη,
ταξιδεύεις τὴ νεκρὴ σου μορ-
(φή).

Μᾶς ἔδωσε μιὰ σελήνη τραγι-
κὴ «μὲ τὸ κερνίο γέλιο καὶ τὸ
ἐντάριο ἔνδυμα».

Ἡ Σελήνη στόχος γιὰ τὴν κα-
τάχτηση (σοποός, ὄνειρο καὶ πό-
θος), ὡς ποῦ γίνεται τὸ νεκρὸ
μάγουλο κι’ ἡ μάταιη ἀνα-
ζήτηση, ἡ ἀτέραντη ἔρημιά, ὅ-
που ἀντηχεῖ μονάχα ὁ ἀνθρώπινος
στεναγμός. Περιφάνη κλείσιμο.
Καλύτερη δὲ θὰ μπορούσε νὰ
γίνῃ τούτῃ ἡ στοχαστικὴ ὁδὴ.

Τὰ δυὸ διβλιασάκια μοῦ φαί-
νονται, τὸ ἕνα ἀπέναντι στὸ ἄλ-
λο, σὰ δυὸ καλοσμιλεμένα ἀγάλ-
ματα, καὶ ποῦ μὲ κάνουν νὰ σκέ-
φτομαι, πὼς τὸ πολὺ, ὅπως ἔλε-
γαν οἱ ἀρχαῖοι, ὑπάρχει μέσ’ τὸ
λίγο. Ἴσως εἶναι ἀπ’ τὰ καλύτε-
ρα ἔργα του, ποῦ μᾶς ἔδωσε ὁ
ἄξιός αὐτὸς ἐπαρχιώτης, ποῦ τ’
ὄνομά του θὰ μείνῃ μέσ’ στὴν
νεοελληνικὴ Γραμματολογία.

ΦΟΙΒΟΣ ΔΕΛΦΗΣ

Η «ΗΜΕΡΑ» ΠΑΤΡΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΩΔΗ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ»

Δέν ξέρουμε άν, έκτός από τόν Γιάννη Άνδρικόπουλου, άλλος Έλληνας ποιητής ή πνευματικός δνθρωπος βοήξε καλύτερο, πιο σωστό τρόπο για νά έρμηνεύση τά αισθήματα πού προκάλεσε στην τελευταία φρουρά τών ρομαντικών άνθρώπων (δηλαδή μι- άς σημαντικής μερίδος από εκεί- νους πού βρίσκονται γύρω στά 40) ή πτώσις, ό θρυμματισμός του ούρανοδρόμου φωτεινού συμ- βόλου υπό τά άδυσώπητα πλήγμα- τα τής διαστημικής έπιστήμης.

Αισθήματα έπιτάφια ενός όνει- ρου πού γίνονται στους στίχους τής «Ώδης προς τή Σελήνη» ένα ρεζιβεμ, ένα συγκρατημένο πένθι- με έμβατήριο για τό ξόδι τής Έ- κάτης, πού έπειτα από ένα σαγη- νευτικό μετεωρισμό αιώνων στον άνεξερεύνητο χώρο τής ψυχής του άνθρώπου, έπεσε αίμόφρονη και πρό παντός αποκορυστή, κά- τω από τά διαπλανητικά βέλη του Νου του.

«Τώρα όμως τόν παρθενικό σου κόρφο κουρσεύουν οι άπληστοι διαστημικοί μας διασκελισμοί, πού πλάτυναν τή συνείδησι του γήινου κόσμου...

Χωρίς λυχνάρια ό Άντάρτης Νεϋς ανέβασε τόν Άνθρωπο στο θεϊκό τέθριππο και με διεσταλμέ- νες τες κόρες τών ματιών του τόν περιφέρει στο διαστημικό χάος, κάτω από τους πέπλους του θεα- ματικού ύμναιου τής ποιητικής φαντασίας του χθές με τήν ψυχρή πραγματικότητα του Σήμερα».

Πρόκειται για πηγαίους, αλλά και έξοχα ομιλεμένους στίχους, κάτω από μιά ιδιαίτερα άξιοπρό-

σехτη εύαισθησία πού έπιμαρτυ- ρεί τό γνήσιο ποιητικό ταμπερα μέντο.

Άν και τό θέμα είναι από έ- κείνα πού δέν έχουν τό άδαντάς βαθντέρων και πλέον έπικαίρων προβληματισμών, άν και πρόκει- ται για μιάν έλεγεία ενός μύθου ποι ήταν βίωμα τών παλαιότερων γενεών, έν τούτοις οι στίχοι του Γιάννη Άνδρικόπουλου γίνονται ένδιαφέροντες και σ' αυτούς πού δέν γνώρισαν εκείνο τόν τρόπο ζωής με τή Σελήνη πλοηγό τών όνείρων μας.

«Κινηγημένο πουλι ή άνθρώπι- νη συνείδησις από τόν καυτό άνε- μο πού καίει τες άγονες ψυχικές έρήμους ήρθε κοντανασαίνοντας ν' απαγγιάση στον κόρφο σου. Έφτοϋ πέρα στην άκροποταμιά του Σύμπαντος, πού τώρα έπι- βουλεύεται τή μοναξιά του άστε- ρισμού σου, πού θάβρη τρίστρατα νά έμπαστευθή τό περισσευμα τής θλίψης της, φολιά νά στεγάση τή μετέωρη γνώσι της, λύχνο νά ψάξει για τήν ψευδαίσθησι της άγάπης».

Ίσως νάνα από τες λίγες φο- ρές, πού ένας περιορισμένος άρι- θμός στίχων (μιλάμε μόνο γι' αυ- τούς πού περιέχει ή «Ώδή στη Σελήνη»), άρχει για ν' άναδείξη τόν ποιητή. Άναμφισβήτητα λοι- πόν ό Γιάννης Άνδρικόπουλος, άνάμεσα στις τόσες ένασχολήσεις τής βιοτικής μέριμνας, πραγματο- ποιεί προσφορά με τή διακονία του στη μούσα και με τή δόκιμη από πολλού θητεία του, τόσο στον παραδοσιακό, όσο και τόν έλεύθε- ρο στίχο.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ Κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΚΟΡΟΛΗ

Με την Πνευματικήν 'Επαρχία, έτυχε πολλές φορές ν' άσχοληθώ, στο παρελθόν, γιατί πραγματικά τὸ ἀξίζει. Καί τὸ λέω τοῦτο με βεβαιότητα, γιατί παρακολουθῶ ἀπὸ κοντὰ τὴ δράση καί τὴν ἐξέλιξη μερικῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων, πὸν ξεκίνησαν, ἐντελῶς μοι, χωρὶς καμμία ὑποστήριξη καί βοήθεια. Χωρὶς τὴν πνευματικὴ ὑποστήριξη τῆς Πρωτεύουσας, κατῶρθωσαν νὰ δημιουργηθοῦν καί νὰ παρουσιάσουν ἕνα ἔργο ἱπολογίσιμο, ἕνα ἔργο τέτοιο πὸν δὲν τιμᾷ μόνον αὐτοῦς, ἀλλὰ καί ὅλην τὴν ἐπαρχία τους.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀξίους αὐτοῦς ἐργάτες τοῦ πνεύματος, εἶναι καί ὁ Γιάννης Ἀνδρικόπουλος πὸν γεννήθηκε στὸ Ἅγιο στὰ 1930.

Ὁ λογοτέχνης αὐτὸς ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσει μὰ πλούσια πνευματικὴ ἐργασία, τόσο ποιητικὴ ὅσο καί δημοσιογραφικὴ, γιὰ τὴν ὁποία, πολλοὶ κριτικοὶ ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἔχουν ἐκφραστῆ ἐπαινετικά.

Ξεκίνησε στὰ 1952 σὰν διευθυντὴς τοῦ λογοτεχνικοῦ καί ἱστορικοῦ περιοδικοῦ «Ἀχαϊκὴ Ἑστία». Ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὰ 1954 ἄρχισε νὰ καλλιεργεῖ τὴν ποίηση, βγάζοντας τὴν πρώτην του ποιητικὴν συλλογὴ «Ἀποχωρισμός» παράλληλα μετὰ τὴν δημοσιογραφικὴν του δραστηριότητα. Ἀκολούθησαν οἱ ποιητικὲς του συλλογὲς «Ἀλλοτινοὶ Σχοποὶ» 1961, «Μεγάλη ἑβδομάδα» 1963, «Ἕμνος στὴ Σιωπὴ» 1964, «Ῥδὴ στὸν Κένεντυ» 1965, «Σωτήριον Ἔτος 1966» καί οἱ μελέτες του:

«Ποιητὲς τῆς Ἐπαρχίας» 1959, «Ἰ. Π. Κουτσοχέρως» 1965 καί τὰ «Νέα Μελετήματα» 1966. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς 15χρονης αὐτῆς πνευματικῆς ἐργασίας του, ἀσχολήθηκε, ὅπως εἶπαμε καί παραπάνου καί μετὰ τὴ δημοσιογραφία, βγάζοντας τὴν ἐφημερίδα «Φωνὴ τοῦ Ἁγίου», ἡ ὁποία ἐνημερώνει ὄχι μόνον ὀλόκληρη τὴν ἐπαρχία μετὰ τὶς ἐνδιαφέρουσες τοπικὲς καί ἀθηναϊκὲς εἰδήσεις της, ἀλλὰ καί προσφέρει ἕνα πλούσιο πάντα πνευματικὸ ἰλιζὸ μετὰ τὶς λογοτεχνικὲς της σελίδες καί ἐκτακτες φιλολογικὲς ἐκδόσεις.

Τώρα τελευταία, ὁ Γιάννης Ἀνδρικόπουλος, μᾶς ἔδωσε δύο ἀκόμη ποιητικὲς συλλογὲς του, τὸν «Ἕμνος στὴ Θάλασσα» καί τὴν «Ῥδὴ στὴ Σελήνη». Καί τὰ δύο αὐτὰ βιβλία του παρουσιάζουν τὴ σφραγίδα τοῦ ὄριμου ποιητῆ, γιατί εἶναι γραμμένα ἀπὸ ἐμπειροπλοῦ χέρι πὸν ἡ μακροχρόνια πείρα τοῦ ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ σμιλεῦσῃ τὸ στίχο του μετὰ ἰδιαίτερη προσοχὴ καί μετὰ μὴ τεχνικὴ πὸν θὰ τὴ ζήλευαν, ἴσως, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ποιητὲς μᾶς.

Μετὰ χαρὰ μου τὰ διάβασα καί τὰ δύο, καί θεωρῶ ὑποχρέωσή μου νὰ συγχαρῶ τὸν ἐκλεκτὸ λογοτέχνη γιὰ τὴν τόσο δημιουργικὴν του προσπάθεια.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΚΟΡΟΛΗΣ

Ἐφορος Συλλόγου

Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν

ΕΓΚΩΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

‘Αγαπητέ μου Κύριε ‘Ανδρικό-
πουλε,

...άπο χρόνια ήδη κατέχετε μιὰ
θέση αξιόλογη στήν πνευματική
‘Ελλάδα και εἴσθε ἀπό τούς ἐγ-
κυρωτέρους ἐκπροσώπους τῆς
πνευματικῆς ζωῆς τῆς ‘Επαρχίας.
Πολλές φορές συζητήσαμε γιά
Σᾶς μέ τόν μακαρίτη Κλέωνα
Παράσχο.

Εἴσθε ὀποιοτῆς. Καί τόν Ποιη-
τή τόν διορίζει ὁ Θεός, ἐνῶ τόν
πρωθυπουργό ἢ τόν πρόεδρο τοῦ
‘Αρείου Πάγου τούς διορίζουν οἱ
ἄνθρωποι. Κι’ ἔχετε ἐκλεκτούς
συγγενεῖς, ἕνα Λάμπρο Πορφύρα
κι’ ἕνα Κωνσταντῖνο Χατζόπου-
λο.

Κ. Ι. ΔΕΔΟΠΟΤΛΟΣ»

✦

Φίλιε Κύριε ‘Ανδρικόπουλε,

...καί ὁ «‘Υμνος στή Θάλασσα»
καί ἡ «‘Ωδή στή Σελήνη» περιέ-
χουν λυρικούς στοχασμούς, ὠρι-
μους καί μεγαλόπνοους καί ἐξαί-
ρετους λιτούς στίχους, γεμάτους
παλμό.

‘Επιβεβαιώνετε ἔτσι, ἀκόμη
μιὰ φορά, ἐκεῖνο πού ἔγραψε γιά
σᾶς ὁ Τάκης Δόξας, ὅτι «κρατᾶ-
τε ἀμετακίνητα τὸ ποιητικό κά-
στρο τοῦ Αἰγίου». Ἰνομίζω ὅμως,
ὅτι, πέραν αὐτοῦ, ἀποκτᾶτε ἤδη
γενιώτερη προβολή στή ‘Ελληνι-
κὰ Γράμματα.

ΚΙΜΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

τ. Γεν. ‘Επιθ)τῆς Δ)σεως»

● ‘Η ἐφημερῆς «‘Νεολόγος»
γράφει τὰ ἐξῆς εἰς τὸ φύλλον
τῆς 10)8) 1969, διὰ τὴν «‘Ωδή
σὴ Σελήνη»:

‘Η ποιητικὴ σύνθεσις τοῦ γνω-
στοῦ Αἰγιώτη λογοτέχνου κ. Γι-
άννη ‘Ανδρικοπούλου «‘Ωδή στή
Σελήνη», ἡ ὁποία μετεδόθη ὑπὸ
τοῦ Σταθμοῦ ‘Ενόπλων Δυνάμε-
ων καί ἐκκλιφόρησεν εἰς καλο-
τυπωμένον φυλλάδιον, ἐγράφη
ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τοῦ κοσμοϊστορικοῦ
ἐπιτεύγματος τοῦ ‘Ιουλίου. Μὲ
πλούσιον ποιητικὸν λυρισμὸν εἰς
ἕνα στίχον δυνατὸν καί πρωτότυ-
πον, ἡ ‘Αχαϊκὴ μούσα δὲν ὑπέ-
ρησε νὰ δώσῃ τὴν ἐμπνευσμέ-
νην παρουσίαν τῆς εἰς τὸν διεθνή
πνευματικὸν χῶρον πού κατεπλά-
γη ἀπὸ τὰς διαστάσεις τοῦ οἰ-
κουμενικοῦ ἀστροναυτικοῦ ἐγχει-
ρήματος.

Καί ἡ παρουσία αὕτη, καθα-
ρώτατα πνευματικὴ, ἀποδίδει
τὴν βαθύτατα ἀνθρώπινη ἐκτίμη-
σιν τοῦ ἐπιτεύγματος πού ἐπρο-
βλημάτισεν ἀρκετοὺς καί ἐδημι-
ούργησε πολλὸν σκεπτικισμόν.

‘Η «‘Ωδή στή Σελήνη» ἀξίζει
νὰ διαβασθῇ ἀπὸ ὅλους τούς φί-
λους τῆς ποιήσεως ἀλλὰ καί τὸ
εὐρύτερον ἀναγνωστικὸν κοινόν,
διότι ἐκτὸς τῆς αἰσθητικῆς τῆς
ἀξίας, διαθέτει τὸν ἀνεγνώστη
πρὸς νέους φιλοσοφικοὺς ὀρίζον-
τες.

ΔΥΟ ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ «ΥΜΝΟ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ»

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΔΟΞΑ & ΜΑΝΩΛΗ ΠΡΑΤΣΙΚΑ

● 'Ο συγγραφεύς κ. Τάκης Δόξας σέ έκτενές κριτικό του κείμενο στήν «Πατρίδα» πλέκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. 'Ανδρικόπουλου καί κλείνει τὸ σημειώμα του μέ τίς κάτωθι τιμητικές κρισεις:

'Επίκαιρος ἦδη ὁ κ. 'Ανδρικόπουλος, κάνει μιὰ καινούργια προσφορά σκέψης καί καρδιάς στήν Ἑλλάδα καί στή μοίρα τῆς Φυλῆς μέ τὸ πλατὺ πείρημά του «Ὑμνος στή Θάλασσα». Στὴ θάλασσα σ' ἔνα παγκόσμιο πλαίσιο μὲ καί σὰ θέα προσωπικῆς λατρείας:

Θάλασσα μάνα, θάλασσα
ἀδελφή,
θάλασσα φίλη, θάλασσα
ἐρωμένη.

'Ο ποιητὴς μεταφέρει στοὺς στίχους, τὴν τὰ ρίγη, τὰ αἰσθήματα, τὴν ἰδέαν καί τὴν ἐννοιαν πού τοῦ ὑπαγορεύει «τὸ πρόσωπο τῆς θάλασσας» μ' ὅλες του τίς ἐκφράσεις μέσα στο χρονο καί στίς φυσικές ἐναλλαγές. 'Αλλὰ καί προπάντων ὅπως τίς ἐκφράσεις αὐτὲς τίς δέχεται καί τίς ἐξηγεῖ ἡ ψυχὴ του εἰσδύοντας σὲ βαθύτερους κόσμους ἢ καταφεύγοντας σὲ δραματισμούς καί νοσταλγίες πού τὴν λυτρώνουν.

'Απαλὰ καί συγκινητικά, μὰ καί πνευματικά ἐγκωμιάζει τὴ θάλασσα ὁ κ. 'Ανδρικόπουλος. 'Η ἀγάπη του στή μορφὴ τῆς ἀρχίζει ἀπὸ ἕνα προσκύνημα καί ἀποκορυφώνεται σὲ στοιχεῖο ζωῆς. Τρυφερὸς σὰν ἐραστής ἐνὸς ζωντανοῦ πλάσματος ὁ ποιητὴς, ἀ-

ποθεώνει τὸ ἰδανικό του μέ μιὰ γλυκιὰ διάθεση πού τὴν διοχετεύει καί στὸν ἀναγνώστη του.

ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

● 'Ο κριτικός καί ἐγκρίτος πεζογράφος κ. Πράτσικας, ἀσχολούμενος μέ τὸν «Ὑμνο στή θάλασσα», ἔγραψε τὰ κάτωθι:

'Ο κ. Γιάννης 'Ανδρικόπουλος ἀνήκει στήν σειρά τῶν νέων πνευματικῶν μας ἀνθρώπων. Δημοσιογράφος καί λογοτέχνης δίνει μέ συνέπεια ἕνα ἐντυπωσιακὸ παρὼν πού ἐκτιμᾶται ἐξαιρετά. Τελευταία ἐκυκλοφόρησε μιὰ ποιητικὴ συλλογή, τὸν «Ὑμνο στήν θάλασσα».

Βασικά, ἡ νέα του ἐργασία εἶναι μιὰ πρωτότυπη ἀφηγηματικὴ ποίηση. Ξεχωρίζουμε ἕνα μοντέρνο στίχο καί μιὰ λυρική γνήσια δόνηση. 'Ο κ. Γ. Α. προσπαθεῖ καί ἐπιτυχᾶνε νὰ δώση τὸ ἐπιβεβλημένον φιλοσοφικὸ νόημα ἐν σχέσει μέ τὸν Ἑλληνισμό, μέ τὸν ἄνθρωπο, μέ τὴν ἐπιβίωση καί μέ τὴν θάλασσα. 'Ο ποιητὴς ζῆ δίπλα στο κύμα καί στήν ὁμορφίαν του. Κοιμᾶται πάνω στή σκέψη τῆς καί ὀνειρεύεται ἐξαγνισμένος τ' ἀνθρώπινο ταξίδι πρὸς τὰ μεγάλα καί τ' ἀπέραντα πλάτη.

Πιστεύουμε ὅτι ὁ «Ὑμνος στή θάλασσα» ἀξιολογεῖ ἕνα ποιητικὸ κραδασμὸ οὐσίας. 'Ακόμα μᾶς φανερώνει τοὺς ὀρίζοντες τῆς ψυχῆς, τῆς ἐλπίδας καί τοῦ ὄνειρου.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ

